

[Iver Poulsen.]

sættelsessygekasserne skal betale dobbelt så meget pr. hospitalsindlæggelse, som de anerkendte sygekasser betaler for deres medlemmer. Ligeledes burde fortsættelsessygekasserne kunne udbetale sygeløn i henhold til lovens regler. Og det må være i strid med de almindelige borgerrettigheder — ligheden for loven og den grundlovssikrede foreningsfrihed — at lovgivningsmagten tvinger medlemmerne ud af fortsættelsessygekasserne og over i de anerkendte sygekasser, som det sker ved bestemmelsen om, at medlemmer af fortsættelsessygekasserne skal overføres som A-medlemmer af en anerkendt sygekasse, hvis vedkommendes indtægt falder ned under den af socialministeren fastsatte grænse, medens de anerkendte sygekassers B-medlemmer under samme indtægtsforskydning selv kan bestemme, om de vil blive stående som B-medlemmer eller overflyttes som A-medlemmer.

Det forekommer også meget ejendommeligt, at lovgivningsmagten tvinger borgerne til at modtage statstilskud, ikke mindst i en tid, hvor der er ret udbredt enighed om, at det er nødvendigt at begrænse statens udgifter, ligesom det stemmer dårligt med almindelig demokratisk tankegang og grundlovens bestemmelse om borgernes ret til at danne foreninger, at en borger fratages sin selvbestemmelsesret og foreningsfrihed, blot fordi hans indtægt ligger under en af socialministeren fastsat grænse.

Det, at en borger ikke er i stand til at præstere en bestemt, ret høj indtægt, er dog ikke nogen samfundsforbrydelse og burde naturligvis ikke medføre en indskrænkning af vedkommendes almindelige borgerrettigheder og selvbestemmelsesret.

Socialminister *Bundvads* svar (den 1. august 1962):

Det ærede medlem hr. Iver Poulsen har spurgt mig, om jeg vil foranledige, at fortsættelsessygekassernes medlemmer sikres samme rettigheder, som er givet de anerkendte sygekassers B-medlemmer ved lov nr. 239 af 10. juni 1960 om den offentlige sygeforsikring, og at borgerne får ret til selv at bestemme, hvilken sygeforsikring de ønsker at benytte, uanset vedkommendes indtægtsforhold.

I tilslutning til dette spørgsmål har det

ærede medlem peget på, at fortsættelsessygekasserne skal betale dobbelt så meget pr. hospitalsindlæggelse, som de anerkendte sygekasser betaler for deres medlemmer; og på, at fortsættelsessygekasserne ikke kan udbetale lønarbejderdagpenge til deres medlemmer. Endvidere peges på reglen i sygeforsikringslovens § 65 om, at medlemmer af fortsættelsessygekasser skal overføres som A-medlemmer af en anerkendt sygekasse, hvis deres indtægt falder under den af socialministeren fastsatte grænse, medens de anerkendte sygekassers B-medlemmer under samme indtægtsforskydning selv kan bestemme, om de vil blive stående som B-medlemmer eller overflyttes som A-medlemmer.

Med hensyn til sygehustaksterne må jeg henvise til, at det var et udtrykkeligt led i sygeforsikringslovens nye ordning, at sygekasserne fortsat skulle have en særlig takstnedsættelse for alle deres nydende medlemmer, idet takstnedsættelsen for B-medlemmerne var et led i det hovedformål med nyordningen, at begge medlemsgruppers rettigheder så vidt muligt skulle være ensartede. Over for fortsættelsessygekasserne tilsigtede loven derimod alene at give mulighed for, at disse kasser kunne fortsætte deres hidtidige virksomhed, men loven tilsigtede ikke at give dem nye lemper og altså heller ikke at give dem en særlig takstnedsættelse ud over den store fordel, som også disse kasser har ved, at sygehustaksterne kun dækker en lille del af sygehusudgifterne.

Da den omtalte forskel på sygekassernes og fortsættelsessygekassernes forhold således var en af forudsætningerne for den af folketinget vedtagne lov, finder jeg ikke grundlag for at foranledige nogen ændring gennemført.

Også den af det ærede medlem nævnte regel om, at kun nydende medlemmer af sygekasserne kan oppebære lønarbejderdagpenge, bygger på en forudsætning, som er fastlagt af folketinget, jfr. herved at folketingets flertal ved lovforslagets anden behandling forkastede et ændringsforslag om en ligestilling for fortsættelsessygekasserne, som var stillet af et mindretal i folketingsudvalget. Heller ikke på dette punkt finder jeg derfor grundlag for at foranledige nogen ændring gennemført.